

Af *Ove Hansen* til indenrigsministeren (16. juli 1971):

„Er det beløb på 50 mill. kr., det af bemærkninger til lovforslag nr. 169 af 29. april 1970 fremgår at indenrigsministeren vil stille til rådighed for vækstkommunerne i form af lån, blevet udbetalt i 1971-72, og kan det samme lånebeløb forventes udbetalt i 1972-73?“

Begrundelse.

I mange vækstkommuner vil det — ikke mindst på baggrund af det bebudede skatte-loft for kommunerne — være af særlig betydning i tilknytning til udarbejdelse af regnskabsoverslaget for 1972-73 at modtage underretning om, at de kan påregne lån.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (22. juli 1971):

I bemærkningerne til forslaget til lov om kommunal udligning foreslås det, at der i finansåret 1971-72 af statskassen stilles 50 mill. kr. til rådighed for en låneordning til kommuner med særlige vækstproblemer. Dette beløb er senere under udarbejdelsen af forslaget til finanslov for finansåret 1971-72 reduceret til 45 mill. kr., jfr. finanslovens § 13.14.10.73.01.

Spørgsmålet om fordelingen af lånebeløbet i 1971-72 har efter finanslovens vedtagelse beroet på afslutningen af regeringens forhandlinger med de kommunale organisationer bl. a. om en samlet ramme for den kommunale låntagning i 1971-72. Da disse forhandlinger, for så vidt angår låntagningen i 1971-72, nu er afsluttet, vil det blive meddelt til kommunalbestyrelserne i de kommuner, der efter de retningslinier for lånebeløbets fordeling, der snarest agtes fastsat, vil kunne komme i betragtning ved fordelingen, at der kan indsendes ansøgning om andel i beløbet.

Det er indenrigsministeriets hensigt på forslaget til finanslov for finansåret 1972-73 at søge bevilget et beløb ligeledes på 45 mill. kr. til udlån til kommuner med særlige vækstproblemer.

Af *Finn Christensen* til undervisningsministeren (16. juli 1971):

„Finder ministeren det meget betydelige antal afvisninger af kvalificerede an-

søgere, der i år har fundet sted i forbindelse med optagelserne på landets fritidshjems- og småbørnspædagogseminarier, forsvarligt ud fra uddannelsesmæssige, familiepolitiske og arbejdsmarkedsmæssige årsager, og vil ministeren i forbindelse med en offentliggørelse af kriterierne for disse afvisninger oplyse årsagen til anvendelsen af nævnte kriterier?“

Undervisningsminister *Helge Larsens* svar (22. juli 1971):

Jeg kunne fristes til at vende spørgsmålet om: Ville hr. Finn Christensen finde det forsvarligt, at man — hvis det overhovedet havde været muligt — havde søgt at fremskaffe plads til alle kvalificerede ansøgere, der i år har søgt optagelse på børnehave- og fritidspædagogseminarierne, når antallet i år nærmer sig 10 pct. af en fødselsårgang? Oprettede vi børnehave- og fritidspædagogseminarier til så mange, vil det betyde, at vi indrettede os på, at 10 pct. af befolkningen skulle beskæftiges med pædagogisk arbejde i børnehave- og fritidshjem. Dette viser klart, at planlægning ikke bare kan ske for *ét* lille område, men må ses i samfundsmæssig helhed.

I de sidste 4 år* er seminariekapaciteten i øvrigt blevet udvidet år for år, fra 1.273 i 1967 til 1.834 i 1970. I år har vi yderligere forøget kapaciteten ved udvidelse af bestående seminarier og ved oprettelse af 2 nye i Viborg og Hjørring. Men ingen planlægning har kunnet forudse eller skaffe midler til at optage en tredobling af ansøgetallet på 2 år, hvad jeg som anført heller ikke ville anse for en hensigtsmæssig planlægning set ud fra et samfundsmæssigt helhedssynspunkt.

Den igangværende udbygning af kapaciteten vil blive fortsat, da jeg stadig finder den for lille. Der er imidlertid ikke blot tale om finansielle problemer, men om en mere kompliceret landsplanlægning, hvor man — i forbindelse med en stillingtagen til størrelsen og placeringen af seminarierne — også må tage hensyn til tilstedeværelsen af et tilstrækkeligt antal praktikinstitutioner samt mulighederne for ansættelse af kvalificerede lærerkræfter m. m.

Selv om overgangen til den 3-årige børnehave- og fritidspædagoguddannelse skaber yderligere kapacitetsproblemer, giver den